

Jasje van **Scotch & Soda** € 350
 Coltrui van **Strellson** € 129,95

Pak van **Calvin Klein** € 520
 Overhemd van **Calvin Klein** € 89
 Sokken van **Falke** € 19,95
 Sneakers van **Nike** via Zalando € 130

Pak van **Van Gils** € 699,95
Overhemd van **Salvatore Piccolo** € 210
Das van **Yves Saint Laurent** vintage via
Tommy Page € 35
Dasspeld vintage via Tommy Page € 25
Sokken van **Falke** € 19,95
Schoenen van **Fratelli Rossetti** € 549

“KLASGENOTEN WERKTEN OP
DE ZUIDAS, TERWIJL IK IN
TOOMLER OP MIJN BEK
STOND TE GAAN”

Coltrui van Hermès € 1.200

Jas van Scotch & Soda prijs op aanvraag
 Coltrui van Strellson € 129,95
 Broek van Scotch & Soda € 109,95
 Sokken van Falke € 19,95
 Schoenen van Fratelli Rossetti € 549

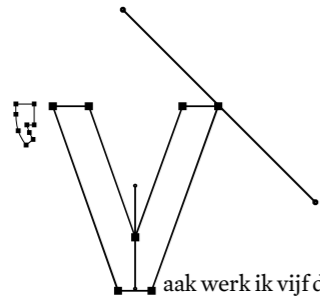
Pak van Bonne Suits € 225
Coltrui van Samsøe & Samsøe € 89
Sokken van Falke € 19,95
Schoenen van Fratelli Rossetti € 549

*Je hebt ze, hoor, comedians
die als een junkie rondrennen,
op zoek naar hun volgende
shot aandacht*

Pak van Hermès € 2.950
Coltrui van Hermès € 1.200

aan *Zondag met Lubach* of aan een van mijn andere programma's. Dan reserveer ik één dag om te schrijven aan een boek. Heerlijk drieënhalve uur tikken in een cafeetje. Gedurende de week spreek ik hersenspinsels in of schrijf ik die kort op en daar ga ik dan mee aan de slag wanneer ik er echt voor zit. Het is een soort gestuurde creativiteit.'

Tex de Wits eerste boek, *Ik heb een slimme droger*, is net verschenen, een verzameling korte verhalen. Hij schreef altijd al 'korte dingen', die hij dan naar zichzelf mailde. 'In gesprek met een uitgever bleek tot mijn verbazing dat het mogelijk was om een boek te publiceren met verhaaltjes variërend van een paar zinnen tot vijf pagina's. Bij het samenstellen ging ik heel methodisch te werk. Ik had bergen gekleurde post-its met daarop de namen van de verhalen op mijn deur geplakt. Het hele proces rond het schrijven van het boek vond ik leuk. Dat je begint met niets en aan het eind een heel boek hebt. Heel tastbaar. Maar ik doe het wel náást het maken van tv-programma's. Daar ben ik minder met mezelf bezig, werk ik meer samen met anderen. Alleen maar schrijven, maandenlang zwoegen op een zolderkamer en kattenvoer eten omdat je zo lekker in het proces zit en de deur niet uit wilt, daar ben ik te sociaal voor. En ik heb geen katten.'

HOE BEN JE IN DE COMEDYWERELD VERZEILD GERAAKT?

— 'Ik ging in eerste instantie Bedrijfswetenschappen studeren. Geen idee waarom, ik was wel goed in economie. Omdat ik iemand ben die het dan braaf wil afmaken, heeft het me een paar jaar van mijn leven gekost. Vervolgens studeerde ik aarzelend Journalistiek en Televisiestudies, maar toen ik stand-upcomedy ontdekte, was ik meteen om. Mensen die ik kende van Bedrijfswetenschappen gingen als consultant werken op de Zuidas, terwijl ik in Toomler op mijn bek stond te gaan.'

WAAROM STAND-UPCOMEDY?

— 'Een vriend van me speelde in een band, dus ik bedacht dat ik me ook eens creatief moest uiten. Zang en dans zag ik niet zo zitten, dus werd het comedy. Ik ben een nogal schools type, dus ging ik op een cursus waarbij je in zes avonden stand-upcomedy zou leren. Daarna ging het best snel. Ik kreeg meer optredens, kwam bij Comedytrain en rolde de tv-wereld in. Door *Zondag met Lubach* ging ik uiteindelijk meer de schrijfkant op. Scripts en zo. Dat vind ik ook mooi aan televisie maken: als het af is, is het af. In het theater honderd keer dezelfde grap herhalen, daar ligt sowieso niet mijn kracht.'

WELEENS HARD AFGEWAAN OP HET PODIUM?

— 'Gelukkig gebeurt dat niet zo vaak. Meestal is het op z'n minst "een

soort van oké". Maar op een zaterdagavond in Toomler, met meer comedians in de line-up, moest ik een keer direct na Martijn Koning, die net de hele tent had afgebroken. Ik deed mijn grappen, maar niks werkte. Ze gingen pas lachen toen ik zei: "Wat was Martijn Koning leuk, hè?" Nee, die avond was niet tof. Ik dacht toen wel: wil ik hier mijn beroep van maken? Soms fiets ik na een optreden om drie uur 's nachts naar huis en dan overheerst wel de teleurstelling. Nou, denk je dan, morgen nog maar eens proberen.'

HET KOMT ME VOOR DAT JE IN DE COMEDYWERELD TWEE SOORTEN MENSEN HEBT: EXTRAVERTE TYPES EN 'DE REST', DIE HARDER MOETEN WERKEN.

— 'Ik hoor bij de rest, de meer introverte types. *Zondag met Lubach* bestaat voor mij uit vierehalve dag schrijven en een halve dag opnemen. Schrijven is *by far* het grootste gedeelte van het werk. Maar ik denk nooit: godzijdank mag ik straks weer op tv. Ik ben ook nooit verslaafd aan optreden geweest. Je hebt ze hoor, stand-up-comedians die als een junkie rondrennen, op zoek naar hun volgende shot aandacht.'

BEN JE ALTIJD BEWUST GRAPPIG?

— 'Ik zou niet zeggen dat ik altijd "aan" sta, maar er kan wel altijd iets binnenkomen. Er ligt ook stevast een boekje naast mijn bed – of nou ja, een oude krant en een afgekloven pen. Daar schrijf ik dan in het donker op, door de letters van de krant heen. Best dom, want in de ochtend begrijp ik er niks meer van. Een tijdje heb ik die brainwaves ingesproken op mijn telefoon, maar dat vond mijn vrouw heel creepy, dus werd ik gemaand daarmee te stoppen.'

WANNEER BEGREEP JE HET CONCEPT HUMOR?

— 'Ik was als jonge jongen fan van de *Naked Gun*-films, en van *Airplane!* Die vond mijn vader [*Sigmund*-striptekenaar Peter de Wit] ook altijd zo leuk. Van die simpele, flauwe grappen. Hij had nooit door dat ik, ver na bedtijd, nog naast hem zat te kijken. En ik ging als kind graag mee naar zijn tekenstudio. Er stond een kast met honderden stripboeken, de ultieme jongensdroom. Ik vond het ook intrigerend dat ze live, waar ik bij zat, nieuwe strips aan het maken waren. Het maakproces intrigeerde mij zeer.'

WERDEN ER THUIS WEDSTRIJDJES GEHOUDEN WIE DE BESTE GRAPPEN KON VERTELLEN?

— 'Totaal niet. Al was het wel vaak heel leuk, want mijn moeder en zusje zijn ook heel grappig. Mijn vader is grappig in alles wat hij maakt, maar verder vrij kalm. Pas wanneer hij bijvoorbeeld op een

met dank aan Grand Hotel Amrâth Amsterdam

verjaardag moest speechen, dacht ik: wauw. We zien er hetzelfde uit, hebben hetzelfde gevoel voor humor, zijn allebei niet heel druk. Eigenlijk ben ik een dertig jaar jongere versie van mijn vader.'

HOE BESCHRIJF JE DAT GEVOEL VOOR HUMOR?

— 'Droog? Een beetje absurdistisch? Moeilijk. Misschien moet ik er meer over na gaan denken, maar aan de andere kant: als je meer over humor praat, wordt het minder leuk.'

HOE GA JE MET SLECHTE GRAPPEN OM?

— 'Nou, mijn vrouw werkt dus, zeg maar, tussen de burgers. Dat zijn veelal mensen met kantoorhumor. Wij hebben weleens van die avonden dat mijn collega's komen eten, types als Arjen Lubach en Jonathan van het Reve. Dat is alleen maar praten, grappen maken en goede gesprekken. Komt ze de dag erna op het werk en dan zegt iemand daar: "Trek eens aan mijn vinger." Dat is toch, eh, anders.'

JE MAAKTE HET PROGRAMMA MAKKELIJK SCOREN, WAS AFGELOPEN ZOMER TE ZIEN IN DE AVONDETAPPE, BENT FANATIEK SCHAKER; SPORT SPEELT NOGAL EEN ROL IN JE LEVEN.

— 'Schaken is extreem belangrijk voor me. Dat doe ik al heel lang, ook competitief. Ooit ben ik jeugdkampioen snelschaken geweest en mijn eerste bijbaan was schaakles geven. Ik had er een diploma voor gehaald, want dat doe ik dus altijd eerst. Dan ging ik gewoon naar een basisschool, vragen of ze iemand zochten voor schaakles. Eigenlijk is sport een gek ding. Het is prachtig, maar het slaat ook helemaal nergens op: volwassenen die achter elkaar aan rennen of fietsen. Om het leuk te vinden, moet je het echter wel serieus blijven nemen. Ik kan volledig opgaan in zoiets als de Tour de France. Mijn dochter zei afgelopen zomer: "Papa, dit duurt te lang." Daar had ze wel een punt.'

WAT MAAKT HET VOOR JOU DAN TOCH BOEIEND?

— 'Ik denk de competitie, de strategie en de strijd. Hoe meer je ervan afweet, hoe leuker het wordt. Eerst zie je gewoon mensen door bergen fietsen, ontsnappen en het eindigt altijd in een massasprint. Maar op een gegeven moment ga je dingen zien. Bijvoorbeeld dat de ene fietser bidons heeft en de ander niet, want die is daar te belangrijk voor en moet zo licht mogelijk zijn. Daarna kan het zomaar een obsessie worden.'

Uit Ik heb een slimme droger: 'In het derde jaar kregen we les van een man die werd gepresenteerd als de "beste consultant van de Benelux". We dachten allemaal van ja, nu gaat het gebeuren, die man gaat goeie consultants van ons maken. Hij kwam met veel bombarie binnen, maar heeft anderhalf uur alleen maar verteld hoe je als consultant zo veel mogelijk uren kunt factureren. Ik heb de studie nog wel afgemaakt. Zodat ik mensen gediplomeerd kan adviseren om geen Consultancy te gaan studeren.'

TEX DE WIT

(Amsterdam, 1986) studeerde Bedrijfseconomie, Media en Cultuur en Journalistiek, maar ontpopte zich als stand-upcomedian en is tegenwoordig vooral televisiemaker. Hij maakt programma's als *Zondag met Lubach*, *Makkelijk scoren* en *Klikbeet*. Zijn boek *Ik heb een slimme droger* (uitgeverij Thomas Rap) is zijn eerste echte boek. Eerder schreef hij er een met één enkele zin, getiteld *Donald Trump is een lul*.

WAT HAD JE MET DIE STUDIE BEDRIJFSWETENSCHAPPEN WILLEN DOEN?

— 'Rijk worden? Het gekke is dat ik gediplomeerd consultant ben, maar geen specialisatie heb. Ik ben consultant, maar niet per se in iets. Dus ik denk dat ik in principe overal advies over zou kunnen geven. Misschien wel over humor. Comedyconsultant. Klinkt best goed. Met comedy benoem je namelijk wat er raar is. Dingen in de maatschappij die hypocriet zijn bijvoorbeeld. Dat kan best handig zijn voor een bedrijf. Eigenlijk is het helemaal niet zo'n gek idee.'

TWILFEL JE WELEENS AAN JE HUIDIGE WERK?

— 'Het is ontzettend pijnlijk als je grappig probeert te zijn en mensen lachen niet. Als je goed drama probeert te maken, zijn mensen ook stil, maar dat is dan juist de bedoeling. Het is minder duidelijk als je op dat vlak faalt. Een lach hoor je meteen. Of niet, dus. Het is een kwetsbaar beroep. Als een cabaretier te gast is bij een talkshow, gaan mensen meteen in de nee-stand. Zo van: "O ja, hij vindt zichzelf grappig. Nou, ik heb nog niet gelachen hoor." Terwijl: je zit daar gewoon, je claimt helemaal niks. Humor kan een totaal ongefundeerd gevoel van tegenstand oproepen. Toen ik net begon in comedy, dacht ik steeds: alles wat ik maak en zeg moet het beste ooit zijn. Dat was een onmogelijke maatstaf. Nu ben ik relaxter: je werkt gewoon hard aan iets en soms lukt het goed. Maar soms ook niet.'

'HET IS ONTZETTEND PIJNLIJK ALS JE GRAPPIG PROBEERT TE DOEN EN MENSEN LACHEN NIET'